

De krochten van de arbeidsmarkt, daarin ben ik langzamerhand aan het afdalen. De carrière ging als een speer, een decennium lang. Met een dubbele master op zak de wereld over voor hulporganisaties, stukjes schrijven voor kranten, actieonderzoek doen. Beach boys in Gambia en Senegal, kindsoldaten in de Democratische Republiek Congo, ex-mujahedeën in Afghanistan, *war lords* in Liberia en Sierra Leone, aardbevingslachtoffers in Iran, verkrachtte vrouwen in vrijwel elk bezocht land – waar bevond ik me niet tussen? We geven een trap tegen de tijd en spoelen de boel door naar eind 2015. We zijn een burn-out, een co-ouderschap en twee jaar werkloosheid verder. Het appartement heb ik nog, dat verhuur ik om een schamel inkomen te vergaren. Dat inkomen moet opgeschroefd via een baan want je draait door van het stadsnomaden bestaan. Ik woon in appartementen van vrienden, familie en exen. Onthechting is het gevolg. De strategie om werk te vinden dat aansluit bij ervaring en opleiding heeft jammerlijk gefaald. Vooruit, ik dacht tot december vorig jaar rijk te kunnen worden op de beurs tot ook die illusie werd doorgeprikt en alles in elkaar donderde. Sinds januari dit jaar voluit aan het solliciteren – en ja, dat is helemaal niet lang, ik hoor het iedereen zeggen. Ik meende toch echt dat een half jaar voldoende zou moeten zijn. Twee sporen, dat was mijn beleid. Zoeken naar werk op niveau en zoeken naar werk dat simpelweg wat geld kan opleveren. De rest van het inkomen *airbnb* je er wel bij. Spoor 1 is tegen een stootblok aangelopen en spoor 2 loopt simpelweg uit de rails. We gaan kort nu. Het is dus mogelijk dat je jezelf terugvindt in een wat obscuur hotel, vechtend tegen de slaap, achter de balie en niet ervoor.

Dat gaat zo. Je hebt 150 afwijzingen in je mailbox, je straalt ook helemaal niet die energie uit die je op papier meent te hebben, je bent een vod geworden. Precies de randvoorwaarden om nachtreceptionist te worden in een hotel. De buurman kent iemand die verschillende hotels en een uitzendbureau runt voor nacht personeel. De man neemt contact op en een paar dagen later heb je een intake van tien minuten. Meneer Fari stuurt je naar een hotel aan de rand van het Vondelpark. Maandag beginnen om 23.00uur. In het weekend dat er tussen zit, komen wat vragen op, zoals wat het gaat verdienen, hoe lang ik ingewerkt zal worden en wat dies meer zij. Meneer Fari neemt zijn telefoon niet meer op, ook niet op maandag. Dus ga je alvast zelf naar het hotel waar de dag receptionist geen idee heeft van je komst die avond. Peter zegt dat je simpelweg aanwezig moet zijn om 23.00uur en dat Mohammed een heel aardige vent is. Die zal me gaan inwerken. Peter zegt ook dat hij samen met mij een uitzendbureau voor nachtportiers wil gaan starten. Eindelijk iemand met opleiding en niveau, en vooral, geen buitenlander. “Je hebt toch net even ander contact onderling.”

Mohammed is verbaasd mij te zien. Hij heeft bloeddorpen ogen en is klein van stuk met een buikje. Die ogen en dat buikje, dat komt door zijn werk overdag bij de Burger King. Na de nachtdienst geeft hij zijn kinderen een kus, slaapt twee uur en daarna staat hij weer tussen de patat en hamburgers. Mohammed is sympathiek en probeert systemen als Lodgegate en Cublis uit te leggen. Probeert, omdat het hotel tot 03.30uur onrustig zou blijven. Op straffe van 200 euro mag nergens gerookt worden dus het is een komen en gaan van gasten. Drie Turken doemen op die van Peter een aanbieding hebben gekregen. Het hotel is niet vol dus worden kamers tegen bodemprijzen weggegeven. Zelfs tegen het schrikkeltarief van 45 euro eisen de Turken een gratis ontbijt. “Erdogan good!” Niet het moment om de Turkse politiek te bespreken. Mohammed stelt zich dienstbaar op, nederig eigenlijk. Ik zeg niets. De Turken krijgen hun gratis ontbijt en druipen af naar hun kamers.

We gaan verder met Lodgegate. Dat systeem moet ik in een paar dagen onder de knie hebben, zo moeilijk is het niet. Mohammed legt uit hoe de dagafsluiting administratief in zijn werk gaat als een stelletje aan de balie verschijnt. Knipoog van Mohammed. Man van 40 met alpinopetje, vrouw van

begin dertig in een mantelpak. Zestig euro wordt op de toonbank gelegd. Alpinopet moet plassen en vraagt naar het toilet. De vrouw bestudeert de hotelfoldertjes aandachtig en is niet in voor een praatje met mij. Wanneer de man terugkomt, is Mohammed nog steeds tergend langzaam aan het uitleggen hoe je een *walk in* inboekt in het systeem. Het stel heeft haast, wil naar boven. Onverstoorbaar gaat Mohammed door wanneer de alcohollicht penetranter wordt. De man komt nu wel heel dichtbij. "Geef die sleutel nou man. Doe dit straks maar." Gearmd lopen ze de lift in. Ik zeg: "Die man is bezopen. Poeh en wat een mooie vrouw!" "Eigenlijk zijn alle gasten hier dronken of stoned. Maakt niet uit, vervelend zijn ze sowieso."

Het is tegen 02.00u als een van de Turken woedend op ons afloopt. De airconditioning kan niet uit op zijn kamer en de verwarming niet aan. Mohammed ziet hier een leermoment in. "Kijk Stefan, dit wordt een omboeking. We openen Lodgegate weer, dan ga je naar het bed icoontje, dan klik je op het kameroverzicht en dan" Baf! Vlakke hand op de balie. Scheldend en tierend wordt een andere kamer geëist. Ja meneer, daar zijn we nu precies mee bezig, zegt Mohammed. En: "U krijgt een veel mooiere kamer die normaal erg prijzig is." Tot mijn verbazing gaat de gast redelijk tevreden naar zijn nieuwe kamer.

Om 03.00u ben ik hondsmoe aan het worden. Het hotel wordt rustiger, het zoemen van de klimaatbeheersing valt nu pas op. Buiten trekt de oostenwind aan. De laatste stoned gasten komen Snickers en chips scoren. Ze grinniken en Mohammed laat ze steevast een euro te veel betalen. Die gaat in de zak, een broodnodige aanvulling op de negen euro bruto per uur. In het gure weer roken we twee sigaretten achter elkaar, Mohammed en ik. "Ik leg je het ontbijt buffet straks uit. Maak er gewoon een foto van en je snapt woensdag precies waar alles moet staan." Het stelletje loopt voorbij en groet ons.

Mohammed vecht tegen de slaap. Ik ook. Het is vijf uur geweest en hij legt uit dat een kort slaapje funest kan zijn. Hij is wel eens in slaap gevallen en toen werd hij gelukkig wakker gemaakt door een gast, niet door iemand van de eerste dagploeg om 07.00uur. "Je wordt heel beroerd wakker en je loopt hopeloos achter op je schema. Nee, een half uur slapen lukt niet. Je slaapt door alles heen. Ik heb eens mijn telefoon op mijn oor gelegd, mijn wang plat op het bureau, wekkergekluis op zijn hardst. Hielp niet."

Als de bakker geweest is, flikkert Mohammed in rap tempo kaas, vleeswaren, komkommerplakjes, croissants en diverse bolletjes in schalen en manden. Ik maak drie foto's. De eieren hebben anderhalf uur gekookt. Foutje. De eerste verkreukelde gasten dienen zich aan. Ze checken uit, ze willen eten of informatie. Mohammed is niet dienstbaar meer. Dit is het moment om geen werk meer te verrichten en alles voor rekening te laten komen van de dagploeg. Die druppelt binnen. Na een korte overdracht staan we rokend in de regen. Het is 07.15uur. "Stefan, succes woensdag. Er zal niemand zijn om je in te werken maar je redt het wel." Ik ben murw. Ik kan geen woord uitbrengen. "Ik maak me wel een beetje zorgen om de zaterdag. Die is altijd, ehm, wat chaotisch tot 07.00uur. Maar je redt het wel."

Koud tot op het bot fiets ik met polaire tegenwind terug naar mijn tijdelijke onderkomen aan het Javaplein. Met kleren aan ga ik in bed liggen. Ik lees mijn mail. Twee afwijzingen en spam. Een sms'je: heb je nog interesse in een paar uurtjes werk per week in een smartshop? Laat ik dat gaan proberen. Een volgende krocht.